പണയം

ചെമ്പുമത്തായി നിലത്തിരുന്ന് പണപ്പെട്ടിയുടെ താഴിൽ താക്കോൽ തിരിച്ചു, ഒന്നു വലിച്ചു നോക്കി ശരിക്കും അതു പൂട്ടിയിട്ടുണ്ടല്ലോ എന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തി. പിന്നെ മുഖമുയർത്തിയപ്പോൾ വെറും അരമണിക്കൂർ മുമ്പു മാത്രം അവിടെനിന്നു പോയ തയ്യൽക്കാരൻ ചാക്കുണ്ണി വരാന്തയിൽ വന്നു നിൽക്കുന്നതു കണ്ടു. മൂന്നു പതിറ്റാണ്ടായി നൂലു കോർത്തു കുഴിഞ്ഞുപോയ കണ്ണുകൾ കൊണ്ട് അയാൾ ചുറ്റുപാടും നോക്കുന്നത് മത്തായി ശ്രദ്ധിച്ചു. തയ്യൽക്കാരൻ എന്തോ പറയാൻ മടിക്കുകയാണെന്ന് മത്തായിക്കു തോന്നി.

"അപ്പോ നീ പോയില്ല്യേ ചാക്കുണ്ണ്യേ?" മത്തായി ചോദിച്ചു.

"പോയിട്ടു വന്നു." തയ്യൽക്കാരൻ പറഞ്ഞു. "ആ കാശോണ്ട് ക്ടാവിന് കൊറച്ചു മരുന്നു വാങ്ങിക്കാൻ പോയതാ. തിരിച്ചു വരുമ്പോ ഒന്നു കേറി. അതാ." അയാൾ വരണ്ട തൊണ്ടയിൽ ചുമച്ചു.

“എന്തേ? പൈസ വാങ്ങിയതില് വല്ല കൊറവുംണ്ടോ?”

“അതില്ല്യ. അത് കൃത്യം അമ്പതുറുപ്പികേണ്ടാർന്നു” – മരുന്നു വാങ്ങിച്ചതിന്റെ ബാക്കി തുക എണ്ണിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് ചാക്കുണ്ണി പറഞ്ഞു.

“പിന്നെന്താ? ഇനി കൂടുതല് പൈസയ്ക്കാ? ആ മൊതലോണ്ട് അമ്പതുറുപ്പ്യന്നെ കിട്ടില്ല്യ.”

“അതല്ല മത്തായിമൂപ്പരേ...”

“ചാക്കുണ്ണ്യേ, നീയായതോണ്ടാ ഞാനിതിന് സമ്മതിച്ചത്. സ്വർണല്ലാണ്ട് ഒരു സംഗതിക്കും ഇബടെ പണയമെടുപ്പില്ല്യ. പണ്ടുംല്ല്യ, ഇപ്പഴുംല്ല്യ. എന്റപ്പൻ അതില് കണിശാർന്നു. ചാക്കോരു മാപ്ലയ്ക്ക് സ്വർണം ചോരേല്ണ്ടാർന്നതാ, ഒരച്ച് നോക്കാണ്ടന്നെ പറയും, ഇത്ര ചെമ്പ്, ഇത്ര സ്വർണം! ഇനിയ്ക്കത് പറ്റ്ല്ല്യാ. കല്ലുമ്മല് ഒരച്ച് നോക്കണം. അതാ പറഞ്ഞത്, സ്വർണല്ലാണ്ട് ഒന്നും ഞങ്ങള് എടുക്കാറില്ല്യ. ഇതിപ്പോ നീയ് ആദ്യായിട്ട് ഒരു കാര്യം വന്ന് ചോയിക്കുമ്പോ ഇല്ലാന്നെങ്ങന്യാ പറയ്വാ!”

“ആ റേഡിയോക്ക് നല്ല വെലേണ്ട് മത്തായിമൂപ്പരേ” – ചാക്കുണ്ണി മടിച്ചു.

“ഉവ്വേരിക്കും, പക്ഷേ, എന്തായാലും സ്വർണത്തിന്റെ വെലേണ്ടാവോ? ഈ റേഡിയോം പാട്ടുക്കെ ഇനിക്കത്ര പിടിത്തല്ല്യാ. മന്ഷ്യരെ മെനക്കെട്ത്താൻ ഓരോ ഏർപ്പാടോള്! ആ നേരം വല്ല പണീം എടുത്താല് നാല് കാശ്ണ്ടാക്കാം.”

“പണ്യെടുക്കമ്പളും റേഡിയോ കേൾക്കാം മൂപ്പരേ, ഞാനങ്ങന്യാർന്നു. തയ്ക്കണ സമയത്ത് പാട്ടും നാടകോം ശബ്ദരേഖേം ഒക്കെ കേൾക്കും. ബട്ടൺ തുന്നുമ്പോ പ്രാദേശികവാർത്ത. വക്കടിക്കുമ്പോ വയലും വീടും....”

“വെറ്ത്യല്ല ചാക്കുണ്ണ്യേ, നീയിപ്പോ അടിക്കണ തുണി മുഴുവൻ വെടക്കാവണത്. ഇക്കഴിഞ്ഞ പെരുന്നാളിന് നീയ് കുഞ്ഞനത്തിന് ജാക്കറ്റടിച്ചപ്പോ എന്താണ്ടായ്യേ? അവളടെ അമ്മയ്ക്കും കൂടി ചേർത്ത അളവാർന്നു അത്...”

“പെര്ന്നാളിന്റെ തെരക്കില് തെറ്റീതാവും മൂപ്പരേ, ചെലത് പിള്ളേരെക്കൊണ്ടും തുന്നിക്ക്ണ്ട്. അമ്മച്ച്യേ വിളിച്ചാല് ഞാനത് വാങ്ങി മാറ്റ്യടിച്ചു കൊട്ക്കാം.”

“അതവടെ നിക്കട്ടേ ചാക്കുണ്ണ്യേ, നീയിപ്പെന്താ തിരിച്ച് പോന്നത്?”

“അത്...”

“നീയ് നാണിക്കണ്ട... ഏതാണ്ട് കല്ല്യാണപ്പെണ്ണുങ്ങളടന്തി... എന്താച്ചാല് പറയ്, എനിക്ക് പണി കൊറേള്ളതാ...”

“അതല്ല, മത്തായിമൂപ്പര്ക്ക് ഒന്നും തോന്നര്ത്...”

“ഈ പ്രായത്തില് എനിക്കെന്താ തോന്നാൻ?”

“അതല്ല, മത്തായിമൂപ്പര് ശ്രദ്ധിക്കുംന്ന് എനിക്കറിയാം... ന്നാലും... ഇതൊക്കെ കുട്ട്യോളട പോലെ നോക്കണ്ട സാധനങ്ങളാണേ. റേഡിയോടെ പിന്നില് നോക്ക്യാ അറിയാം, ഒര് കുട്ടീടെ പടം... എന്താ അത്? ശരിക്കും സൂക്ഷിച്ച് വച്ചില്ലെങ്കില് പിന്നെ അത് പാടാണ്ടാവും...”

"ഹഹഹ! ചാക്കുണ്ണ്യേ, ഇതാപ്പോ നന്നായത്! നീയ് നിന്റെ റേഡിയോ കൊണ്ടന്ന് ഇബടെ പണയം വച്ചു, ഞാനതിന് നെനക്ക് അമ്പതുറുപ്പിക എണ്ണിത്തരൂം ചെയ്തു. അഞ്ച് പുതുപുത്തൻ പത്തിന്റെ നോട്ട്! ഇല്ല്യേ? പിന്നെ ആ സാധനം ഞാനെടുത്ത് ഒര് നമ്പറിട്ട് മാറ്റിവച്ചു. നൂറ്റി ഇരുപത്തിയൊമ്പത്. ങേ? അതാ എന്റെ പണി. ഇതിപ്പോ, നീയ് വന്നട്ട് ആ കുന്തം കുട്ട്യോളടത്തി നോക്കണംന്നും താരാട്ടു പാടണംന്നും ഒക്കെപ്പറഞ്ഞാ എനിക്ക് പറ്റ്വോ? പറഞ്ഞപ്പോ ഓർമ്മ വന്നു, നെനക്കറിയാലോ, കുട്ട്യോളെത്തന്നെ ഞാൻ ലാളിച്ചിട്ടില്ല്യ. നമ്മടെ നല്ല കാലത്ത് അവറ്റെയൊക്കെ നല്ല പെട പെടച്ചട്ടാ ഞാൻ വളർത്തീരിക്കണത്. ഈനാശൂനും പൈലിക്കും പ്രാഞ്ചീസിനും റോസമ്മയ്ക്കും ഒക്കെ കിട്ടിയ പെട ഇന്നാട്ടില് ഏതെങ്കിലും പിള്ളേര്ക്ക് കിട്ടീട്ടുണ്ടോ? എന്താ കാരണം? തല്ലി വളർത്തണം കുട്ട്യോളെ. എന്റപ്പൻ എന്നെ താലോലിച്ചട്ട്ണ്ടോ? കമ്പി പഴുപ്പിച്ച് ചന്തീമലാ വയ്ക്ക്യാ. ശൂ ന്ന് ഒര് ശബ്ദാ!"

"അങ്ങന്യല്ലാ മത്തായിമൂപ്പരേ, ഒരു നോട്ടം വേണംന്നേ ഞാൻ പറഞ്ഞുള്ളൂ."

"എന്തോരം ആളോളടെ പണ്ടോം മൊതലും എടവാടു നടത്ത്യ തറവാടാ ഇദ്! അതിന്റെടയ്ക്കാ നെന്റെ ഈ ചിണുങ്ങു റേഡിയോ! നീയ് പൊക്കോ ചാക്കുണ്ണ്യേ. വെറ്തെ നിന്ന് നേരം കളയാണ്ട് ചെന്ന് രണ്ട് കോണത്തിന്റെങ്കിലും വക്കടിച്ചോ. മൊതലും പലിശേം കിട്ടാണ്ട് റേഡിയോ ഇബടത്തെ മച്ചീന്ന് എറങ്ങില്ല്യാ. പിന്നെ, നെന്റെ റേഡിയോ ഇബടാരും കേക്കാനും പോണില്ല്യാ. സത്യം പറഞ്ഞാ, ആ കുന്തം ഇബടിരിക്കണതാ നെനക്കും നല്ലത്. മനസ്സമാധാനായിട്ട് വല്ല പണീം നടക്കും..."

ചെമ്പുമത്തായി അങ്ങനെ പറഞ്ഞെങ്കിലും നേരേ മറിച്ചായിരുന്നു ചാക്കുണ്ണിയുടെ അനുഭവം. അയാളുടെ ജോലിയിലുള്ള ശ്രദ്ധ പാളിപ്പോയി. അളവുകൾ തെറ്റിച്ച് അയാൾ ഉടുപ്പുകൾ തുന്നി. അതു തിരിച്ചറിഞ്ഞപ്പോൾ തുന്നിയ നൂലുകൾ തന്നെ അയാൾ വല്ലാതെ ബുദ്ധിമുട്ടി അഴിച്ചെടുത്തു. തുണികളിലൂടെ കത്രിക

തെറ്റി സഞ്ചരിച്ചു. ചക്രം ചവിട്ടുമ്പോഴും സൂചി ഉയർന്നു താഴുമ്പോഴുമെല്ലാം അയാൾ അജ്ഞാതമായൊരു പാട്ടിനു വേണ്ടി കാതോർത്തു. മനസ്സിലെ നാടകത്തിൽനിന്ന് ഏതെല്ലാമോ കഥാപാത്രങ്ങൾ ഒച്ചയെടുത്തു സംസാരിച്ചു, തേങ്ങി. ചുറ്റുപാടും നിരവധി ആളുകളുണ്ടായിരുന്നിട്ടും പറഞ്ഞറിയിക്കാനാവാത്ത ഒരേകാന്തത അപ്പോൾ അയാളെ വലയം ചെയ്തു.

ആറാട്ടുകുന്നിൽ റേഡിയോ വാങ്ങിച്ച ആദ്യത്തെ പൗരൻ ചാക്കുണ്ണിയായിരുന്നു. കഴിഞ്ഞ ഓണക്കാലത്ത് രാപകൽ ഭേദമെന്യേ വിശ്രമമില്ലാതെ തയ്യൽപ്പണി ചെയ്തതിൽനിന്നു മിച്ചം വച്ച കാശുകൊണ്ടായിരുന്നു അയാൾ അതു വാങ്ങിച്ചത്. റേഡിയോ വാങ്ങിക്കാനുറച്ച നാളുകളിൽ അയാൾ പതിവുള്ള ബീഡിവലി നിർത്തി. കള്ളുഷാപ്പുകൾക്കടുത്തെത്തിയപ്പോൾ മുഖം തിരിച്ചു. കാലിൽ ആണിയുടെ അസുഖം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും പൊട്ടിയ റബ്ബർചെരുപ്പു മാറ്റിവാങ്ങിക്കാതെ കഷ്ടപ്പെട്ടു നടന്നു. ആണ്ടിലൊരിക്കൽ മലയാറ്റൂർക്കു പോകാറുള്ളത് അയാൾ അക്കൊല്ലം മുടക്കുവരുത്തി. തന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ മുത്തപ്പനല്ലാതെ ആർക്കു കഴിയും? തീർഥാടനം മുടങ്ങിയപ്പോൾ അയാൾ സ്വയം ആശ്വസിപ്പിച്ചു.

പതിവില്ലാതെ അയാളെ ബസ്സിൽ കണ്ടപ്പോൾ കണ്ടക്ടർ സുകുമാരൻ ചോദിച്ചു: "അല്ലാ ചാക്കുണ്ണ്യേട്ടൻ എങ്ങട്ടാ?"

"ഒര് റേഡിയോ വാങ്ങിക്കണം സുക്വോ" -അയാൾ അഭിമാനത്തോടെ തെല്ലുറക്കെ പറഞ്ഞു. ചുറ്റുപാടുമുള്ള യാത്രക്കാർ അപ്പോൾ അയാളെ ആദരവോടെ നോക്കി. സ്ഥിരം തുണി തുന്നിക്കുന്നതിന്റെ പരിചയത്താലോ അതോ റേഡിയോ വാങ്ങാൻ പോകുന്നതിലുള്ള ബഹുമാനത്താലോ എന്തോ, കണ്ടക്ടർ അയാളിൽനിന്ന് അന്നു യാത്രക്കൂലി വാങ്ങിയില്ല.

പിൻവശത്ത് ഒരു കുട്ടിയുടെ പടമുള്ള മർഫി റേഡിയോയാണ് ചാക്കുണ്ണി വാങ്ങിയത്. അയാളുടെ തയ്യൽക്കടയിൽ റേഡിയോ പ്രവർത്തിച്ചു തുടങ്ങിയ കാലം ആറാട്ടുകുന്നിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ഒരു സംഭവം തന്നെയായിരുന്നു. പാട്ടു കേൾക്കാനും വാർത്തകൾ അറിയാനുമൊക്കെയായി ദൂരത്തു നിന്നുള്ളവർ പോലും അവിടെയെത്തിച്ചേർന്നു. അയാളുടെ തയ്യൽയന്ത്രത്തിന് അഭിമുഖമായി ചുമരിൽ കുറച്ച് ഉയർത്തിപ്പിടിപ്പിച്ച ഒരു തട്ടിൽ ആ റേഡിയോ ഇരുന്നു. പലപ്പോഴും ആ കുടുസ്സുമുറിയിലേക്കു കാറ്റും വെളിച്ചവും കടക്കുന്നതിനായി ആളുകളോടു മാറിനിൽക്കാൻ ചാക്കുണ്ണിക്കു പറയേണ്ടിവന്നു.

രാത്രി വൈകി കട പൂട്ടിയതിനുശേഷം ചാക്കുണ്ണി ഒരു കൈയിൽ ചോറ്റുപാത്രം വയ്ക്കുന്ന സഞ്ചിയും മറുകൈയിൽ റേഡിയോയുമായി തിരിച്ചു നടക്കും. വലുതല്ലാത്ത ശബ്ദത്തിൽ അപ്പോഴും റേഡിയോ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടാവും. അയാൾ വരമ്പു മുറിച്ചുകടക്കുമ്പോൾ എതിരെ വരുന്നവർ ഒരൽപ്പം മാറിനിന്ന് റേഡിയോ ശ്രദ്ധിക്കുമായിരുന്നു. ഏതാണ്ട് ഒരുമണിക്കൂർ നേരത്തെ നടത്തമുണ്ട് അയാൾക്ക്. ചലച്ചിത്രഗാനങ്ങൾ

പ്രക്ഷേപണം ചെയ്യുന്ന സമയത്ത്, കേൾക്കുന്ന പാട്ടു തീരുന്നതു വരേയ്ക്കും അയാളുടെ പിറകേ ചിലരെങ്കിലും നടക്കുമായിരുന്നു. ചാക്കുണ്ണി പക്ഷേ, അതൊന്നും ശ്രദ്ധിച്ചതേയില്ല.

അയാൾ തിരിച്ചു വീട്ടിലെത്തുമ്പോൾ കുട്ടികളും ഭാര്യയും കാത്തിരിക്കുകയാവും. പ്രക്ഷേപണം തീരുന്നതു വരെ ആ വീട്ടിൽനിന്നും റേഡിയോയുടെ ശബ്ദം മുഴങ്ങി. രണ്ടു മാസം ഇടവിട്ട് പുതിയ ബാറ്ററികൾ മാറ്റിയിട്ടുകൊണ്ട് ചാക്കുണ്ണി റേഡിയോക്ക് കണ്ഠശുദ്ധി വരുത്തി.

റേഡിയോ പണയം വയ്ക്കാനെടുക്കുന്നതിൽ ചാക്കുണ്ണിക്കു താൽപ്പര്യമുണ്ടായിട്ടല്ല. ഭാര്യയും കുട്ടികളും അക്കാര്യത്തിൽ സങ്കടപ്പെട്ടിരുന്നു. പക്ഷേ, വേറെ നിവൃത്തിയില്ല. ഇളയ കുട്ടിക്ക് പെട്ടെന്ന് ഒരസുഖം പിടിപെട്ടു. കാലിൽ ചെറിയ നീരു വന്നതായിരുന്നു പ്രശ്നം. തുടക്കത്തിൽ അതു സാരമില്ലെന്നു വച്ചു. ഒരാഴ്ച സ്കൂളിൽ വിട്ടില്ല. പക്ഷേ, കുറച്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കാൽ വീർത്തു കെട്ടി, കുട്ടിക്കു നടക്കാൻ തീരെ വയ്യാതായി. നാട്ടുവൈദ്യങ്ങൾ കൊണ്ടൊന്നും രോഗം ഭേദമായില്ല. പിന്നെ നീര് ശരീരത്തിൽ മുഴുവൻ പടരുന്നതു പോലെ തോന്നി. ഒടുവിൽ ഒരു ദിവസത്തെ തയ്യൽപ്പണി ഉപേക്ഷിച്ച് ചാക്കുണ്ണി കുട്ടിയെയും എടുത്തുകൊണ്ട് പട്ടണത്തിലുള്ള ആശുപത്രിയിലേക്കു പോയി. അവർ നിരവധി പരിശോധനകൾക്കു കുറിച്ചു, പിന്നെ കഴിക്കാൻ കുറേ മരുന്നുകളും. ആശുപത്രിയിൽനിന്നു പോരുമ്പോൾ ചാക്കുണ്ണിയുടെ മനസ്സിൽ ആധിയായിരുന്നു.

"മലയാറ്റൂരു മുത്തപ്പാ, എന്റെ കുഞ്ഞിന് എന്താണ് സംഭവിക്കുന്നത്? അവനെ ചികിത്സിക്കാൻ ഞാനെന്തു ചെയ്യും?"

ഒന്നുരണ്ടാഴ്ചത്തെ മരുന്നു വാങ്ങിക്കാൻ തന്നെ അയാൾക്ക് ഒരു മാസം തയ്യൽപ്പണിയിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന കാശു വേണമായിരുന്നു. പിൽക്കാലത്ത് തുന്നിക്കൊടുക്കുമ്പോൾ കൊടുത്തു വീട്ടാം എന്ന കരാറിൽ അയാൾ പലരിൽനിന്നും കടം വാങ്ങി. പക്ഷേ, അത്തരം ഏർപ്പാടുകൾക്കൊക്കെ പരിമിതിയുണ്ടായിരുന്നു. തുന്നിത്തീർത്ത കാശിനു പോലും ആറാട്ടുകുന്നിലെ ആളുകൾ കടം പറയുന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. കുറേ പേർ കാശു കൊടുക്കാതെയുമുണ്ടായിരുന്നു. ചാക്കുണ്ണിയെ കാണുമ്പോൾ അവരെല്ലാം മാറിനിൽക്കും. അയാൾ റേഡിയോ വാങ്ങിച്ചതുകൊണ്ട് കാര്യങ്ങൾ എളുപ്പമായി. പാട്ടോ വാർത്തയോ അടുത്തു വരുമ്പോൾ വഴിമാറാം. ആറാട്ടുകുന്നിൽ റേഡിയോയെ ഭയക്കുന്ന അപൂർവം ചിലരായിരുന്നു അവരെല്ലാം.

ഒരു മാസം കഴിഞ്ഞു, ചാക്കുണ്ണി ആശുപത്രിയിലേക്ക് ഭാര്യയെയും മകനെയും അയച്ചു. അവർ കൂടുതൽ പരിശോധനകളും കൂടുതൽ മരുന്നും കുറിച്ചു. ഏതിനും പണം വേണമായിരുന്നു. ചാക്കുണ്ണിയുടെ തയ്യലിന്റെ രാത്രികൾ നീണ്ടു. അയാൾ വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തുമ്പോൾ റേഡിയോ പ്രക്ഷേപണം കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ചെമ്പുമത്തായിയുടെ അടുക്കൽ ചെന്ന് റേഡിയോ പണയം വയ്ക്കുമ്പോൾ ചാക്കുണ്ണിയുടെ ഉള്ളിൽ തീയായിരുന്നു. സ്വന്തം ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് ഒരു ഭാഗംതന്നെ ആരോ പറിച്ചുമാറ്റുന്നതു പോലെ അയാൾക്കു തോ

ന്നി. ചെമ്പുമത്തായി ആ റേഡിയോ എവിടെ സൂക്ഷിക്കും? അയാൾ അതു മച്ചിലേക്കു വലിച്ചെറിയുകയില്ലേ? അവിടെ പൊടികയറി അതു കേടു വരുമോ? എലികൾ അതിന്റെ ലോലമായ പുറംഭാഗം കരണ്ടു കളയില്ലെന്നാരു കണ്ടു? എത്ര നാൾ കഴിഞ്ഞാണ് അതിനി തിരിച്ചു കിട്ടുക?

ആഴ്ചകൾ കഴിഞ്ഞു. സ്വർണക്കമ്മലുകളും മാലകളും വളകളുമൊക്കെയായി ചെമ്പുമത്തായിയുടെ വ്യാപാരം കൊഴുത്തു. തയ്യൽക്കാരൻ ചാക്കുണ്ണിയുടെ പണയമുതലിനെക്കുറിച്ച് അയാൾ മറന്നുപോയി.

ഒരു ഞായറാഴ്ച പള്ളിയിൽനിന്നു വന്നു കയറുമ്പോൾ ചാക്കുണ്ണിയുണ്ട് മുറ്റത്തു നിൽക്കുന്നു. അയാളുടെ കൈയിൽ ഒരു ചെറിയ കടലാസുപൊതിയുണ്ടായിരുന്നു.

"പണയം എടുക്കാനായിട്ടാ?" മത്തായി ചോദിച്ചു.

ചാക്കുണ്ണി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അയാൾ കൂടുതൽ ക്ഷീണിച്ചിരുന്നു. കണ്ണുകൾ കൂടുതൽ ആഴത്തിലേക്കു പോയിരിക്കുന്നു.

"ഞായറാഴ്ച കച്ചോടല്ല്യ ചാക്കുണ്ണ്യേ, നീയ് നാളെ വാ."

"പണയം എട്ക്കാനല്ല മത്തായിമൂപ്പരേ" -ചാക്കുണ്ണി സാവധാനം പറഞ്ഞു.

ചെമ്പുമത്തായി പൂമുഖത്തേക്കു കയറി. ചാക്കുണ്ണിയുടെ കൈകൾ കൊണ്ടു തയ്ച്ച വെളുത്ത മേൽക്കുപ്പായം ഊരി തിണ്ണയിൽ വച്ച ശേഷം നീണ്ടു നിവർന്ന് ചാരുകസേരയിൽ കിടന്നു. പിന്നെ മേൽക്കുപ്പായം എടുത്ത് സ്വയം വീശാൻ തുടങ്ങി.

"ഇദെന്താ പൊതീല്?" മത്തായി തിരക്കി.

"ബാറ്ററി" -ചാക്കുണ്ണി പറഞ്ഞു: "റേഡിയോലിക്ക്ള്ളതാ."

"പണയം എടുക്കാനായിട്ട് ഇന്ന് പറ്റില്ല്യാന്ന് ഞാ മ്പറഞ്ഞു..." മത്തായി അലോസരത്തോടെ അയാളെ നോക്കി.

"വേണ്ട, എന്നാലും ഈ ബാറ്ററി ഇട്ടാല് അതു പാട്വോന്ന് നോക്കാലോ."

"അതൊന്നും ഇന്ന് പറ്റില്ല്യ."

"അങ്ങനെ പറേരുത്. കൊറച്ചു നേരം അതു കേട്ടാല് ഞാൻ പൊയ്ക്കോളാം."

മത്തായി അയാളെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. ഇതെന്തൊരു കോലമാണ് ഇയാളുടെ? തയ്യൽക്കാരൻ ചാക്കുണ്ണി സ്വയം തെറ്റി അളന്ന ഉടുപ്പുകളിൽ കയറിക്കൂടിയിരിക്കുന്നതു പോലെ അയാൾക്കു തോന്നി.

"നിനക്കിപ്പോ പണിയൊന്നും ഇല്ല്യേ ചാക്കുണ്ണ്യേ?"

ചാക്കുണ്ണി ബാറ്ററിപ്പൊതി തുറന്ന് ദൈന്യത്തോടെ അയാളെ നോക്കുക മാത്രം ചെയ്തു.

മത്തായി തന്റെ കണക്കുപുസ്തകം തുറന്നു. അതിൽ ചാക്കുണ്ണിയുടെ പണയമുതലിന്റെ നമ്പർ രേഖപ്പെടുത്തിയത് ഉറക്കെ വായിച്ചു. പിന്നെ അകത്തേക്കു നീട്ടി വിളിച്ചു:

"കുഞ്ഞനം, നൂറ്റി ഇരുപത്തിയൊമ്പത് ഇങ്ങോട്ടെടുത്തോട്ടാ."

മത്തായി മുറ്റത്തു നിൽക്കുന്ന ചാക്കുണ്ണിയോടു ചോദിച്ചു: "അല്ലാ, നീയ് പലിശേം അടച്ചട്ടില്ല്യല്ലോടാ. ഇദെന്താ കഥ? ഞാൻ കൊറച്ചു കൂടി കാക്കും. പിന്നെ റേഡിയോയാണോ സിനിമ്യാണോന്നൊന്നും നോക്കില്ല്യ, അങ്ങട്ട് കിട്ട്യ കാശിനു വിൽക്കും. അതാ ഇബടത്തെ ഒരു രീതി."

ഒരു തുണിസഞ്ചിയിൽ പണയമുതലുമായി കുഞ്ഞനം വന്നു. അവർ അതു തിണ്ണയിൽ വച്ച ശേഷം മടങ്ങിപ്പോയി.

"നീയ് തിണ്ണേലിക്കിരുന്നോ, വെറുതെ മുറ്റത്തു നിക്കണ്ട" -മത്തായി വിശാലമനസ്കനായി. കുപ്പായം ഒന്നുകൂടി വീശിക്കൊണ്ട് അയാൾ തുടർന്നു: "പിന്നെ പാട്ടോ പെരട്ടോ എന്താന്നു വച്ചാ കേട്ടോ."

തുണിസഞ്ചി തുറന്ന് ചാക്കുണ്ണി റേഡിയോയെ തൊട്ടു നോക്കി. അയാളുടെ കണ്ണുകൾ വിടർന്നിരുന്നു. പിറകിലെ ഭാഗത്തെ കുട്ടിയുടെ ചിത്രത്തിലേക്ക് അയാൾ ഉറ്റുനോക്കി. പിന്നെ അടപ്പ് ഊരി രണ്ടു ബാറ്ററികളും അതിലിട്ടു.

റേഡിയോ ഓൺ ചെയ്തപ്പോൾ കുട്ടികളുടെ പാട്ടു കേട്ടു. ആരോ താളമടിക്കുന്നു, തപ്പു കൊട്ടുന്നു.

തിണ്ണയിലിരുന്ന് ചാക്കുണ്ണി അതു ശ്രദ്ധിച്ചു, പതുക്കെ തലയാട്ടി.

"ഇദെന്താ ചാക്കുണ്ണ്യേ, കുട്ട്യോളടെ പാട്ടോ?"

"ബാലമണ്ഡലം", ചാക്കുണ്ണി മെല്ലിച്ച ഒച്ചയിൽ പറഞ്ഞു: "ഞായറാഴ്ച രാവിലെ അതാ സ്പെഷല്."

ചെമ്പുമത്തായി അതു കേൾക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അയാൾക്കതത്ര ഇഷ്ടമായില്ല. ചാക്കുണ്ണി അതിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അയാൾ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ലെന്നു മാത്രം. മനുഷ്യർ പാട്ടുകേട്ട് സമയം കളയുന്നതെന്തിനാണെന്ന് ചെമ്പുമത്തായിക്ക് ഒരു കാലത്തും മനസ്സിലായിരുന്നില്ല.

"നീയ് പള്ളീല് പോയോ ഇന്ന്?" ഇടയ്ക്ക് മത്തായി ചോദിച്ചു.

ചാക്കുണ്ണി ഇല്ലെന്നു തലയാട്ടി, വീണ്ടും റേഡിയോ ശ്രദ്ധിച്ചു.

"ഞായറാഴ്ച പള്ളേല്യപ്പോണം." മത്തായി ഗുണദോഷിച്ചു: "ഈ റേഡിയോ കേക്കണ നേരം കുർബാന കേക്കാം. അച്ചമ്മാർക്ക് നമ്മള് ചെല്ല്ണ്ല്ല്യാന്ന്ള്ള പരാതീണ്ടാവർത്."

ചാക്കുണ്ണി അപ്പറഞ്ഞതു കേട്ടില്ല.

'ബാലമണ്ഡലം' തീർന്നപ്പോൾ അയാൾ തിണ്ണയിൽനിന്ന് എഴുന്നേറ്റു. റേഡിയോയുടെ പിറകിൽ നിന്ന് അടപ്പൂരി ബാറ്ററികൾ തിരിച്ചെടുത്തു.

"അതവടെ ഇരുന്നോട്ടെ ചാക്കുണ്ണ്യേ, തിരിച്ചു കൊണ്ടു പോവുമ്പോ നെനക്കെടുക്കാലോ."

"അതു വേണ്ട മൂപ്പരേ. വെറുതേ ഇരുന്നാല് ബാറ്ററി ചീത്തയാവും, ഒരൂട്ടം വെള്ളം ഒലിക്കും അതീന്ന്" -അയാൾ പറഞ്ഞു.

"അപ്പോ ഇദ് നീയ് അടുത്തൊന്നും കൊണ്ടുവാനുള്ള പരിപാടീല്ല്യാന്ന് സാരം. ആട്ടേ, നാളെ ഞാനാ വഴി വര്ണ്ട്. ഈ അളവില് ഒരു കുപ്പായം കൂടി അടിക്കണം. തുണി ഞാനെടുത്തു തരാം. തയ്പുകൂലി പലിശേല് ഇരുന്നോട്ടെ."

"നാളെ ഞാൻ കടേല് വരില്ല്യ മൂപ്പരേ. കൊറച്ച് ദിവസത്തിക്ക് ഞാനില്ല്യ" -പടികളിറങ്ങുമ്പോൾ ചാക്കുണ്ണി പറഞ്ഞു.

"അതെന്തേ?"

മുറ്റത്തെത്തിയപ്പോൾ ചാക്കുണ്ണി തിരിഞ്ഞു നിന്നു.

"എന്റെ ക്ടാവ് മരിച്ചു മൂപ്പരേ, ഇന്നലെ. പറ്റാവുന്ന ചികിത്സ്യൊക്കെ നോക്കി. തമ്പുരാൻ തന്നില്ല്യ. ഇന്നലെ രാത്രീല് കെടന്നട്ട് ഒറക്കം വന്നില്ല്യ. അവന് വല്ല്യ ഇഷ്ടാർന്നു ഈ 'ബാലമണ്ഡലം'. അതു കേൾക്കാനാ ഞാൻ വന്നത്. കേട്ടപ്പോ എനിക്കു കൊറച്ച് ആശ്വാസായി. അതില് കുട്ട്യോള് പാടേം ചിരിക്ക്യേമൊക്കെ ചെയ്യ്ണ്ടല്ലോ. വീട്ടില് ആർക്കും അദിന് പറ്റ്ണ്ല്ല്യാ. മനസ്സിന്റെ കനംത്തിരി കൊറഞ്ഞത് ഇപ്പളാ."

അയാൾ കണ്ണുകൾ തുടച്ചുകൊണ്ട് തുടർന്നു:

"എന്റെ കണക്കൊക്കെ തെറ്റീലോ മത്തായിമൂപ്പരേ, ഒക്കെ നിങ്ങള് എഴുതിവയ്ക്കണം."

പിന്നെ, മിക്കവാറും ദ്രവിച്ച റബ്ബർ ചെരുപ്പിട്ട് ആണി ബാധിച്ച കാലുകൾ മണ്ണിലൂടെ ഇഴച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ നടന്നു.

പണയം (ഇ. സന്തോഷ്കുമാർ)